

Partenope

GEORG FRIEDRICH HÄNDEL

Dissabte, 29 de gener de 2022, a les 19h

ÒPERA EN TRES ACTES

Llibret de Silvio Stampiglia. Música de Georg Friedrich Händel.

Estrena absoluta: King's Theatre de Londres el 24/02/1730.

Estrena al Liceu

Town of my Farewell to You

Look what a thousand blue thousand white.

Thousand blue thousand white thousand.

Blue thousand white thousand blue thousand.

White thousand blue wind today and two arms.

Blowing down the road.

Anne Carson

Amb el suport de

Liceu
Opera
Barcelona

Fitxa artística

William Christie & Les Arts Florissants

Intèrprets

Ana Vieira Leite, Partenope (soprano)

Hugh Cutting, Arsace (contratenor)

Alberto Miguélez Rouco, Armindo (contratenor)

Jacob Lawrence, Emilio (tenor)

Helen Charlston, Rosmira / Eurimene (mezzosoprano)

Matthieu Walendzik, Ormonte, (baríton)

Guanyadors del 2021 Jardin des Voix, l'acadèmia per a joves cantants de Les Arts Florissants- William Christie

Sophie Daneman, posada en escena

William Christie y Paul Agnew, codirecció de l'Academia Jardin des Voix

Jean-Luc Taillefert, escenografia i vestuari

Rita de Letteriis, assessora de llenguatge i dramaturgia

Christophe García, coreografia

Durada aproximada: **2 h i 40 min**

Primera Part: **65 min**

Pausa: **30 min**

Segona Part: **65 min**

Les Arts Florissants rep el suport econòmic de l'Estat francès, de la Direcció Regional d'Assumptes Culturals (DRAC), del Departament de la Vendée i la Regió Pays de la Loire. L'agrupació és artista en residència en la Philharmonie de París des de 2015 i rep la catalogació de «Centre culturel de rencontre». Aline Foriel-Destezet és mecenes de la temporada artística. Selz Foundation i the American Friends of Les Arts Florissants són els seus principals patrocinadors.

Consulteu les biografies clicant en el nom

175

Liceu
Opera
Barcelona

Fitxa artística

Les Arts Florissants

William Christie, director

Violins

Emmanuel Resche, *concertino*

Myriam Gevers

Augusta Mckay Lodge

Christophe Robert

Catherine Girard

Patrick Oliva

Michèle Sauvé

Amandine Solano

Violes

Simon Heyerick

Lucia Peralta

Jean Luc Thonnerieux

Violoncels

David Simpson (*baix continu*)

Magali Boyer

Cécile Verolles

Alix Verzier

Contrabaix

Hugo Abraham (*baix continu*)

Flauta

Serge Saitta

Oboès

Pier Luigi Fabretti

Yanina Yacubsohn

Fagot

Claude Wassmer

Trompeta

Serge Tizac

Trompes

Gerard Serrano Garcia

Philippe Bord

Clavecí

Florian Carré (*baix continu*)

175

Liceu
Opera
Barcelona

Resum argumental

Acte I

Partenope, reina de Nàpols, celebra una festa i els convidats lloen les seves qualitats com a amfitriona. Arriba aleshores una nova convidada, Rosmira (princesa de Xipre), que s'amaga sota la identitat d'un jove, Eurimene, príncep d'Armènia, que suposadament ha estat víctima d'un naufragi. Ormonte, capità de la guàrdia de Partenope, el commina a participar de la festa. Però Arsace, príncep de Corint i antigament promès a Rosmira, a qui ha abandonat, desconfia del suposat Eurimene, precisament per la semblança amb la seva antiga parella. Rosmira es guanya la confiança d'Armino, príncep de Rodes i enamorat de Partenope, i li aconsella que li declari el seu amor. La identitat de Rosmira és descoberta per Arsace i aquest li confessa que encara l'estima. Però la jove li fa jurar que no revelarà la seva identitat.

Armino es declara a Partenope, però aquesta el rebutja. Intenta confessar el seu amor a Partenope, però fracassa. D'altra banda, Rosmira avergonyeix públicament Arsace, mentre Partenope declara seguir-li sent lleial. Rosmira insisteix a dir que Arsace vol deixar la relació amb Partenope.

Emilio, príncep de Cumes, desafia Partenope a una batalla i Arsace, Armino i Rosmira (sempre sota la identitat d'Eurimene) protegeixen Partenope. Armino sospita que el fals Eurimene és un pretendent de Partenope. Rosmira el tranquil·litza.

Acte II

Emilio i Partenope es disposen a enfrontar-se i el primer, derrotat, perd les seves esperances com a pretendent de Partenope, a qui Armino ha salvat la vida. Rosmira/Eurimene, salvada per Arsace, continua assenyalant-ne públicament les infidelitats. Aquest, que ha capturat Emilio, opta pel silenci per no comprometre la seva relació anterior amb Rosmira. Partenope ordena a Rosmira que calli i la fa empresonar, però comença a sospitar d'Arsace.

Rosmira i Arsace discuteixen, mentre Emilio comença a estranyar-se de l'actitud del fals Eurimene, a qui finalment Partenope allibera. Mentrestant, Armino s'apropa a la reina de Nàpols i torna a declarar-li el seu amor. Partenope no el rebutja, tot i que tampoc n'accepta la devoció. Tot seguit, Rosmira demana a Armino que organitzi una trobada amb Partenope per tal que es pugui desvelar un secret important. Arsace es desespera, perquè es mou per l'amor envers les dues dones.

Acte III

El fals Eurimene revela en públic a Partenope que l'envia una tal Rosmira. Arsace tem que es descobreixi tota la veritat, cosa que precipitaria el final de la seva relació amb Partenope. Assabentada de la infidelitat d'Arsace, Partenope l'acusa de traïdor. Rosmira proposa enfrontar-se (sempre com a Eurimene) en duel a Arsace, a qui després i en privat rebutja com a pretendent.

El duel és a punt de començar quan Arsace exigeix que Eurimene quedi nu de cintura en amunt. Obligada pels assistents a complir aquesta condició, Rosmira confessa la seva identitat. Partenope queda sorpresa després d'aquesta revelació. Els dubtes s'abaten sobre Partenope a l'hora de decidir quin camí prendre. Finalment, Partenope decideix casar-se amb Armindo i permet que ho facin també Rosmira i Arsace. A més, declara Emilio com a aliat de Nàpols. Al final, tothom canta un himne de lloança a l'amor.

MOMENTS MUSICALS

Acte I

«Io seguo sol fiero» (Rosmira)
«Io ti levo l'impero dell'armi» (Partenope)
«Dimmi pietoso ciel» (Arsace)
«Voglio dire al mio tesoro» (Armino)

Acte II

«Barbaro fato sì» (Emilio)
«Voglio amare» (Partenope)
«Non chiedo, o luci vaghe» (Armino)

Acte III

«Arsace, oh Dio» (Rosmira)
«Ch'io parta? Sì crudele» (Arsace)
«Quel volto mi piace» (Rosmira)
«La gloria in nobil alma» (Emilio)
«Sì, scherza, sì» (Partenope)

175

Liceu
Opera
Barcelona

Compositor. Georg Friedrich Händel (1685-1759) va ser un músic alemany, format a Itàlia –on va prendre contacte amb l'esplendor de l'òpera seria– i finalment nacionalitzat anglès. Va ser contemporani absolut de Johann Sebastian Bach i Domenico Scarlatti i va gaudir d'un extraordinari reconeixement en vida, si bé no tant com a compositor d'òperes i sí com a autor d'oratoris, per bé que la seva producció en el terreny de la música instrumental i orquestral no és gens menyspreable.

A Londres, on es va establir definitivament el 1712, Händel va presentar amb èxit *Rinaldo*. Des d'aleshores va exercir com a compositor, però també com a empresari teatral, i va establir una oberta rivalitat amb altres col·legues, com l'italià Nicola Porpora.

Títols com l'esmentat *Rinaldo* (1711), a més de *Giulio Cesare in Egitto* (1724), *Rodelinda* (1725), *Alcina* (1735), *Ariodante* (1735) o *Serse* (1738) són alguns dels títols de Händel, feliçment recuperats des de la segona meitat del segle XX.

Georg Friedrich Händel

Llibret i llibretista. El text de *Partenope* és anònim, tot i que és una adaptació d'un llibret primigeni que Silvio Stampiglia havia escrit per a una òpera homònima representada el 1699 per primera vegada i que seria utilitzat posteriorment per diversos compositors, entre ells Antonio Caldara i Leonardo Vinci. Segurament Händel coneixia el tema d'ençà de la seva estada a Venècia, quan l'obra de Caldara s'hi va estrenar el 1710.

Estrena. El 24 de febrer de 1730 el King's Theatre de Londres va oferir l'estrena de *Partenope*. L'acollida degué desconcertar, ja que per primera vegada des d'*Agrippina* (estrenada vint-i-un anys abans a Venècia) Händel utilitzava elements còmics en una òpera que teòricament s'adscriu al gènere seriós.

Estrena al Liceu. *Partenope* és la vuitena òpera de Händel que es representa al Liceu. Fins ara era un títol que romanía inèdit al Teatre de La Rambla i a la ciutat de Barcelona.

AMB EL TELÓ ABAIXAT

175

Liceu
Opera
Barcelona